



### Dr. h. c. Dr. Haracsi Lajos élete és munkássága

Haracsi Lajos 1898. április 9-én, a Somogy megyei Toponáron, erdész nagyapja házában született.

A család erdész generációkat adott Somogynak, elődei ükapjáig visszavezetve, 1765 óta erdész, erdőőr és vadőrként szolgáltak a megyében. A családi hagyományokon kívül szakmaszeretetének eredete a fiatalkori környezetében is kereshető. Családjá gyermekkorában Toponárról átköltözött a Kardosfa-pusztai erdészházba. Így gyermekkorát a zselici erdők kellős közepén töltötte, ami élete további folyásának meghatározó, irányító tényezője lett. Ezekről a gyermekéveiről mindig nagy szeretettel és meghatottsággal beszélt később is, hiszen akármerre is mozdult a szülői házból, mindig az erdő vette körül. Ez az otthonról is hozott erdő- és természetszeretete élete végéig elkísérte. Az egykori kardosfai erdészházat a közelmúltban felújították, és az Országos Erdészeti Egyesület a ház falán 1993-ban Haracsi Lajos tiszteletére emléktáblát avatott, hirdelve, hogy a neves személyiség gyermekéveit itt töltötte.

Elemi iskoláit Toponáron végezte. Gimnáziumi tanulmányait Kaposváron folytatta és itt is érettségizett.

1920. márciusában, Sopronban beiratkozott a Selmecebányáról frissen áttelepült Bánya- és Erdőmérnöki Főiskolára. Itt 1923-ig folytatta felsőfokú tanulmányait és 1924 áprilisában - sikeres államvizsgálója eredményeként - erdőmérnöki oklevelet szerzett.

Erdőmérnöki diplomája megszerzését követően a főiskolán, mint tanársegéd kezdett dolgozni. Ezt a munkakört 1927-ig töltötte be. A nagy gazdasági világválság idején 1928-tól rövid ideig a Miskolci Erdőgazgatóságon teljesített szolgálatot, itt magasépítési munkafeladatokat látott el. A műszaki munkakör nem az ő igazi érdeklődési területe volt, ezért 1928 végén visszakerült szülőföldjére, Somogyba, ahol az általa mindig is kedvelt erdőművelés területén dolgozott mintegy 5 éven keresztül.

1933-tól az Erdészeti Kutató Intézet Soproni Kísérleti Állomásán vállalt munkát, ahol erdővédelmi témákban folytatott kutatómunkát. E munkaköre mellett a Tanulmányi Erdőgazdaság irányítását is ellátta.

Természettudományi ismereteinek az elmélyítése és kiszélesítése érdekében államerdészeti ösztöndíjjal a Pázmány Péter Tudomány Egyetemen tantárgyakat hallgatott és elkészítette

doktori disszertációját is. Ennek címe és témája: Adatok a levéltetvek biológiájához. A doktori cselekményt „summa cum laude” eredménnyel zárta le. Tudományos tevékenységét folytatva 1943-ban magántanári képesítést szerez a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karán.

1945-ben a Magyar Állami Erdőgazdasági Üzemek (MÁLLERD) megalakulásakor visszakerül Somogyba, ahol igazgatói, majd vezérigazgatói munkakört látott el 1950-ig. Szakmai előrelátását és bölcsességét a Somogyban 1948-ban az általa létrehozott Vörsi Erdei Szakmunkásképző Iskola is jelzi. Somogyi erdőgazdasági vezetői munkakörben eltöltött éveiben a szakmai munkán kívül az emberi kapcsolatok kialakítására és elmélyítésére is törekedett. Az általa rendszeresen szervezett üzemi tapasztalatcsere találkozók révén, amelyek mindig baráti összejövetellel zárultak, valósította meg ezt az elképzelését.

1947-ben foglalkozott a somogyi homokterületek erdősítési problémáival, majd kidolgozta annak erdősítési terveit. A gyakorlatban töltött igazgatói évei alatt a „tudós igazgató” jelzőt vívta ki magának. Ez az 1940-es évek végén egyedülálló eset volt, amikor az igazgatói posztot jórészt alulról felkerült káderek töltötték be.

A Somogyban eltöltött vezetői éveket követően Budapesten a Földművelésügyi Minisztériumban az Erdészeti Főosztály Erdészeti Osztályát vezeti.

1951. szeptember 1-től ismét a tudományos és oktatói munka kerül előtérbe az életében, megbízzák az Erdőmérnöki Főiskola Erdővédelemtani Tanszékének vezetésével. Ezt a feladatot 1968-ig, nyugállományba való vonulásáig látta el. A főiskolai, egyetemi szolgálati ideje alatt a tanszék vezetésén kívül 1952-54 között az Erdőmérnöki Főiskola igazgatója. Az egyetemi vezetésben dékáni és igazgatóhelyettesi feladatokat is ellátott. Mint egyetemi oktató népszerűségnek örvendett mind oktatótársai, de különösen a hallgatóság körében. Emberi közvetlensége, mély humánuma, segítőkészsége példaként szolgálhatott munkatársai és a jövőbeli vidéki értelmiséget képező hallgatói számára.

HARACSI LAJOS a gyakorlat szakembere volt, aki ezt igen eredményesen tudta alkalmazni oktatói munkájában is. Szerette az erdőt és ezt a szellemiséget igyekezett tanítványaiba is átültetni. Az erdőbe kivitt hallgatóival és oktatótársaival szenvedélyes vitákat folytatott mind elméleti, mind pedig gyakorlati kérdésekben. Állításait gyakorlati példák sorával támasztotta alá, és egyetemi előadásait is a gyakorlatra való felkészítés és nevelés jellemezte.

Egyetemi szolgálatba lépését követően röviddel, mint új tanszékvezető az egyetemi oktatás gyakorlatainak a teljes újjászervezését és korszerűsítését végezte el. Az Erdővédelemtani Tanszék gyakorlati oktatómunkáját más egyetemeken és külföldön is elismerték. Előadásait mindig hallgatókkal teli tanteremben tartotta, volt az bármelyik tantárgya is. Vizsgáztatási módszere is sajátos, inkább a feltett kérdések megvitatása volt. A vizsgázó nála két tételt húzhatott, és az egyiket konzekvencia nélkül vissza lehetett adni. Olyan professzor volt, aki még a vizsgán is oktatott. Külön lelki fájdalmat okozott neki, ha esetleg valakit meg kellett buktatnia. Sajátos szellemét igyekezett a vezetése alatt álló tanszék oktatói és dolgozói személyzetének is átadni. Eseményszámba mentek az egy-egy erdővédelmi probléma megismerésére és a gyakorlat számára való segítségnyújtás céljából szervezett tanszéki kiszállások, kisebb tanulmányutak. Beosztott munkatársai munkáját támogatva az Erdőmérnöki Főiskola első kandidátusi fokozatot szerzett oktatói az Erdővédelemtani Tanszékről kerültek ki. Kiemelkedő oktató és kutató munkáját több magas állami és szakmai társadalmi kitüntetéssel ismerték el. Így megkapta az Erdészet Kiváló Dolgozója kitüntetést, a Szocialista Munkáért érdemérmét, nyugállományba vonulása alkalmával pedig a Munka Érdemrend arany fokozatát. 1951-ben addigi tudományos tevékenységét a Magyar Tudományos Akadémia a

mezőgazdasági (erdészet) tudományok kandidátusa tudományos fokozat odaítélésével ismerte el.

Egyetemünkön végzett kiemelkedő oktató-nevelő és kutató munkásságát értékelve 1970-ben az Alma Mater díszdoktorává avatta.

1974-ben erdőmérnöki oklevele megszerzésének ötvenedik évfordulója alkalmával aranyoklevél tiszteletdiplomában részesült.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1926 óta volt tagja. Az OEE helyi csoportjainál rendszeresen tartott előadásokat és vett részt a különböző tapasztalatcseréken. 1949-ben két cikluson keresztül az Országos Erdészeti Egyesület elnöke volt. Hosszú időn keresztül tagja volt „AZ ERDŐ” szerkesztőbizottságának. Az OEE keretében megalakult Mikológiai Szakosztály elnöki tisztségét is betöltötte. A sokrétű kiemelkedő szakmai és egyesületi tevékenységért 1966-ban megkapta a Bedő Albert díjat.

HARACSI LAJOS szakmai tudományos irányultsága elsősorban az erdővédelem és az erdőművelés volt. Kezdetben erdőművelési tárgyú publikációi jelentek meg, majd később az erdővédelem és különösen a mikológiai kérdések foglalkoztatták. Több mint 50 különböző szakcikke, tanulmánya, egyetemi jegyzete és segédanyaga, könyvrészlete és önálló könyve jelent meg. Dolgozatai megírásakor a maximális szakmai követelmények mellett különösen ügyelt azok nyelvészeti, stílusbeli helyességére is.

Első publikációja 1926-ban jelent meg „Két figyelmet érdemlő fafaj” címmel. A két fafaj az ezüst hárs és a virágos kőris, ezek erdőművelési szerepét dolgozta fel munkájában. Ugyancsak az erdőművelés témakörébe tartozik „Az erdő táplálkozása” című, 1941-ben megjelent cikke, amelyben ökológiai szemléletéről tett hitvallást.

Kiemelkedő szakirodalmi munkája a doktori disszertációja, amelyet 1937-ben készített „Adatok a levéltetvek biológiájához” címmel. Ebben a levéltetvek különleges szaporodási viszonyait mutatja be a saját kezűleg készített mikroszkópi metszeteken keresztül. Itt elért eredményeit az erdészeti rovartan előadásaiban is mindig ismertette. Behatóan foglalkozott az alföldi erdőkben nagy károkat okozó cserebogárpajor kártételével, a szárazföldi rovarálca-típusok elemzésével, a cser és a nyarak álgesztesedési folyamatával és az azt kiváltó taplógombákkal.

Az erdővédelmi kérdések mellett az erdőművelést is fontos érdeklődési és szakterületének vallotta. Az 1950-es évek második felében egy ideig az erdőművelést is oktatta főiskolánkon. Ezen belül is elsősorban a gyakorlati kérdések megvilágítását tartotta a legfontosabbnak.

Különösen az erdőtipológia foglalkoztatta ennek során saját tipológiai rendszert is felállított. Nagy figyelmet szentelt a fafajok termőhelyi igényeinek a feltárására, és behatóan foglalkozott az erdőtipológia és az erdőművelés kapcsolatainak és gyakorlati hasznosítása lehetőségének a kérdéseivel. Visszatérő gondolata volt az ezüsthárs és az erdeifenyő erdőtelepítési és erdőművelési témaköre, azok gyakorlati vonatkozásait mindig somogyi példákon keresztül mutatta be. A feketefenyő telepítését viszont nem tartotta szerencsésnek, ezt előadásaiban ki is hangsúlyozta. A nyárfagazdálkodás és annak erdőművelési és erdővédelmi feladataira vonatkozó elveit és elképzeléseit több publikációjában hozta nyilvánosságra. Részt vett a Magyar nyárfatermesztés című összefoglaló szakkönyv megírásában is.

Az erdőben fellépő, különösen a gombás eredetű betegségekről élete során összegyűjtött tudományos és gyakorlati ismeretanyagot az 1965-ben megjelent Erdészeti növénykórtan című könyvében foglalta össze. Ez a könyv az első magyarnyelvű erdészeti növénykórtani munka, amelyben a gombák általa kidolgozott rendszerét is tárgyalja.

HARACSI LAJOS 1978. március 10-én hunyt el. A soproni evangélikus temetőben nyugszik. Sírjára a mai erdőmérnök-hallgatók, akik ugyan személyesen nem ismerhették, minden évben

## Haracsi Lajos (1898 -1978)

Írta: Adminisztrátor

2013. június 11. kedd - Módosítás: 2013. június 11. kedd

---

elhelyezik a megemlékezés koszorúját.



HARACSI LAJOS szellemi öröksége a végtelen erdő- és természetszeretetében, a mély humanizmusában, az igazságért való következetes és harcos kiállásában rejlik, és mint követendő példa mindannyiunk számára útmutatást jelent.

Befejezésül idézzük fel DR. IGMÁNDY ZOLTÁN szavait, amelyeket AZ ERDŐ 1978. évi 6. számában nagyra becsült professzorunkról megjelent nekrológban olvashatunk: „HARACSI LAJOS professzort, mint embert, a puritán egyszerűség és a közvetlenség jellemezte. Ezért szerették hallgatói, munkatársai. Nagy szaktudása és megnyerő emberi magatartása miatt őszinte szeretetnek és megbecsülésnek örvendezett az egész erdésztsadalomban.” VARGA FERENC